

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobce: **Z. Š.**, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, proti rozhodnutí Okresního úřadu v Mostě, pozemkového úřadu, ze dne 21. 12. 1993, č. j. PÚ 202/93/Si/1683, za účasti osob zúčastněných na řízení: a) Palivový kombinát Ústí, státní podnik (dříve Doly a úpravny Komořany, s. p.), se sídlem Ústí nad Labem, b) Pozemkový fond ČR, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. 5. 1999, č. j. 29 Ca 108/99 - 17,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Shora uvedeným usnesením odmítl Krajský soud v Brně žalobu proti rozhodnutí Okresního úřadu v Mostě, pozemkového úřadu, ze dne 21. 12. 1993, č. j. PÚ 202/93/Si/1683, kterým žalovaný rozhodl o restitučním nároku žalobce tak, že žalobce není vlastníkem požadovaných nemovitostí, avšak má nárok na bezúplatný převod jiných pozemků ve vlastnictví státu do jeho vlastnictví. Důvodem k odmítnutí žaloby byla opožděnost žaloby. O náhradě nákladů bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Usnesení bylo žalobci doručeno dne 4. 6. 1999 s poučením, že proti tomuto rozhodnutí nejsou podle § 250s odst. 1 o. s. ř. přípustné opravné prostředky. Dne 17. 6. 1999 podal žalobce k poštovní přepravě podání, které nazval „odmítnutí“ a ve kterém vyjádřil nesouhlas s předmětným usnesením krajského soudu a požádal o spravedlivé řešení. Na toto podání nebylo krajským soudem nijak reagováno (s ohledem na neexistenci příslušného opravného prostředku v tehdejší právní úpravě). Dne 27. 9. 2007, tedy o 8 let později, podal žalobce u Krajského soudu v Brně podání označené jako „dovolání proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. 5. 1999, č. j. 29 Ca 108/99 - 17“ adresované k Vrchnímu soudu v Praze. Podle § 236 zákona č. 99/1963 Sb., o občanském soudním řízení, dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to

zákon připouští. Vzhledem k tomu, že v daném případě se jednalo o rozhodnutí ve správním soudnictví a krajský soud zde rozhodoval v prvním stupni jako konečná instance, předložil krajský soud podání Nejvyššímu správnímu soudu jako kasační stížnost k rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud o věci uvažil následovně: Předně je třeba uvést, že v daném případě se v případě usnesení krajského soudu jednalo o rozhodování ve správním soudnictví, které bylo do 1. 1. 2003 upraveno v § 244 až § 250t občanského soudního řádu a od 1. 1. 2003 je upraveno samostatným zákonem - soudním řádem správním (zákon č. 150/2002 Sb., dále „s. ř. s.“), kterým byl rovněž zřízen Nejvyšší správní soud jakožto soud vyšší instance oproti rozhodnutím krajského soudu ve správním soudnictví (tedy jako tomu je v přezkoumávaném případě). Opravný prostředek byl v daném případě podán dne 27. 9. 2007, tedy za účinnosti nového právního předpisu.

Podle § 53 odst. 3 s. ř. s. proti rozhodnutí soudu jsou přípustné opravné prostředky, jen stanoví-li tak tento zákon, přičemž opravnými prostředky se rozumí kasační stížnost a obnova řízení. Znovu nutno zopakovat, že v daném případě se jednalo o rozhodnutí ve správním soudnictví a krajský soud zde rozhodoval v prvním stupni jako konečná instance (dovolání tedy nelze pro daný případ použít) - krajský soud zde tedy vyhodnotil podání označené jako „dovolání“ nad rámec textu - ve prospěch stěžovatele - jako kasační stížnost a předložil ji Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí (obnova řízení je podle § 114 odst. 1 písm. a/ a b/ s. ř. s. přípustná toliko proti rozsudku vydanému v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s. a ve věcech politických stran a politických hnutí - § 94 a násl. s. ř. s. - což není projednávaný případ). Kasační stížnost lze podle § 131 s. ř. s. podat pouze proti rozhodnutím krajských soudů vydaným po dni účinnosti tohoto zákona - tj. po dni 1. 1. 2003. Usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 29 Ca 108/99 - 17 bylo vydáno dne 24. 5. 1999 a kasační stížnost byla podána dne 27. 9. 2007 - kasační stížnost je tedy podle § 131 ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. nepřipustná. Za těchto okolností se již soud nezabýval otázkou zjevné opožděnosti návrhu.

(Poznámka: první „opravný prostředek“ nazvaný „odmítnutí“ byl podán za předchozí právní úpravy, která opravné prostředky nepřipouštěla a Nejvyšší správní soud nebyl dosud konstituován - podle § 250s odst. 1 o. s. ř. platilo, že „proti rozhodnutí soudu nejsou s výjimkou případů podle odstavce 2 - tj. rozhodnutí ve věcech důchodového zabezpečení a důchodového pojištění - přípustné opravné prostředky“. Soud logicky na toto podání nazvané „odmítnutí“ - vzhledem k neexistenci opravných prostředků a soudu vyšší instance - nemohl jakkoli reagovat.)

Z uvedených důvodů musel Nejvyšší správní soud návrh podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v kontextu s § 68 písm. e) a § 120 s. ř. s. jako nepřipustný odmítnout.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo Nejvyšším správním soudem za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu